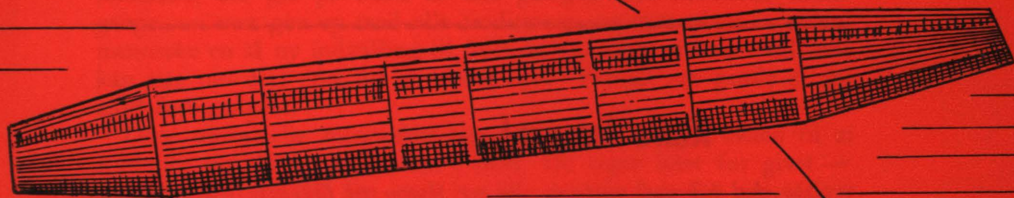
Kosmologi

v/ Gerda Rørbæk Nielsen

S.U.F.O.I.

August 1960 DANMARK

Indhold:

Udgiver: **S. U. F. O. I. (Scandinavian UFO-investigation)**
Forlaget S. U. F. O. I. i samarbejde med Tysk Bogimport A/S, Vester Voldgade 83, København V. Tlf. Palæ 6016. Giro 20335.
Abonnement kan endvidere fåes ved direkte henvendelse på redaktionen:
Gerda Rørbæk Nielsen, Stollig, pr. Aabenraa. Telefon 2 16 20.

Kære læsere!

Jeg skal hermed meddele, at jeg flytter til Odense. Efter 15. august er min adresse: ABELS ALLE 20, Fruens Bøge, Odense. Alle breve, bestillinger og indlæg bedes sendt til denne adresse efter 15. august.

Jeg har modtaget en del breve med uddybning af kosmologiske problemer, spørgsmål, os..v. — På grund af en overvældende travlhed har jeg endnu ikke fået alle brevene besvaret. Jeg beder jer derfor have lidt tålmodighed med mig. Alle skal nok få svar, men det tager tid med de til tider meget omfattende svar, der kræves — og jeg vil gerne svare enhver så udførligt, som muligt. Jeg er meget glad for at modtage disse interesserede og interessante breve, — og I er meget velkommen til at skrive til mig. Blot beder jeg, som sagt, om lidt tålmodighed. Ingen bliver glemt og alle skal nok få svar.

Venlig hilsen *Gerda Rørbæk Nielsen.*

Enhed

Det universelle eller kosmiske menneske, — denne nye menneske-type, som i øjeblikket fremtræder i stort antal på planeten Jorden, — har sin egen måde at betragte skabelsens mangfoldighed på. Overalt, hvor han vender blikket hen, ser han enheden, der forbinder modsætningerne, så disse går op i en højere helhed. Det er denne højere helhed, han kalder „sandheden“, og som danner den yderste grænse for vor opfattelsesevne på vort nuværende udviklingstrin.

Men med hvilken ret betragter et sådant menneske enheden i alle ting?

Svarene herpå er mange. Til de fleste af den katagori er tanken kommet ganske naturligt — den udvikles og tager form — og en dag sidder et sådant menneske inde med en højere, kosmisk forståelse uden egentlig at vide, hvor han har fået den fra. — Det er en forståelse, der går på tværs af alle gængse, konventionelle tankegange, — som gør op med alle traditioner, og som giver et sådant menneske en så ny indstilling til livet og alle ting, at man med rette kan sige om det: „Se, det er blevet nyt!“ For alt det gamle er for altid forbigangent.

Disse universelle mennesker ejer først og fremmest evnen til at forundre sig såvel i småt som i stort. De tager intet for givet — selv ikke en ting, der een gang for alle er slået fast. De beskæftiger sig lige så vel med stoffets opbygning, som de i stjerneklare nætter tålmodigt retter deres kikkerter mod fjerne himmellegemer. Deres liv er en bestandig søgen efter et større og større mål af sandheden. De undersøger årsagerne til naturkatastroferne, såvel som årsagerne til, at rumskibe fra andre kloder besøger Jorden. De følger med lige så spændt opmærksomhed en blomst, der åbner sig i morgensolen, som de storpolitiske begivenheder, der ryster os i vort inderste. De er altid travlt beskæftigede, men tidens jag vedkommer dem ikke, og de undgår — såvidt muligt — at lade sig rive med af den.

De ved, at bag ved mangfoldighederne og modsætningerne findes der en sammenhæng, som de har gjort til deres livsopgave at udforske for derigennem at finde ud af, hvordan hvert enkelt menneske, såvel som samfundene og nationerne bør leve for at undgå at gå imod de kosmiske love, som menneskene har kendt i mange, mange tusind år, men som alt for lidt er blevet adlydt på grund af jordmenneskenes uvidenhed og blindhed.

De grundsætninger, som forskere kan benytte til at finde frem til enheden bag mangfoldigheden har mænd som Albert Einstein, Max Planck og Verner Heisenberg ydet deres stormægtige bidrag til.

Disse mænds teorier venter på, at den ortodokse videnskab skal tage mod til sig og begynde at beskæftige sig med dem, — også selvom det skulle medføre, at videnskaben blev nødt til at vove sig ind på gebeter, der førhen er blevet betegnet som overnaturlige, metafysiske eller guddommelige.

— — —

Vi ved, at det, vi kalder „stof" under visse betingelser forandrer sig til flydende eller luftformig tilstand. Stof i luftformig tilstand kan modsat „fortætte" sig til flydende eller fast form. Om et stof erkendes som fast, flydende eller luftformigt, afhænger af molekylernes indbyrdes afstand. Men inde i molekylet forbliver alt det samme i alle tre stoftilstande, for forholdet mellem stof og tomhed er konstant og forandrer sig ikke. Elektronerne ligger lige langt fra hinanden i atomerne og forandrer ikke deres baner, ligegyldigt i hvilken tilstand, stoffet befinder sig i. — Den verden, der ligger inden for et molekyle er *fuldstændig analog* med det univers, hvori himmellegemerne bevæger sig. Mellem elektroner, atomer, molekyler, solsystemer og stjernegrupper består der ikke en *artsforskel,* men en *gradsforskel.* Elektronerne bevæger sig i deres baner nøjagtig på samme måde, som planeterne bevæger sig i solsystemet. Og i lilleverdenen sker de akkurat samme fænomener, som der foregår i det store rum. Interessant er det også, at dersom man måler et elektrons fart, vil man opdage, at dets hastighed er den samme som planeternes hastighed. (Det må her indskydes, at begge hastigheder naturligvis er relative).

Det stof, hvoraf vore legemer og alle tredimensionelle ting består, er opbygget på samme måde som solsystemet. Den eneste forskel er, at vi er ude af stand til at opfatte elektronerne og atomerne som punkter. Vi må derfor nøjes med at måle deres baner spor. Det, vi kalder „stof" eller „masse", er sammenvævede spor af disse småpartiklers bevægelser.

Kunne man forstørre et lille stykke fast stof (f. eks. en sten) op i gigantisk størrelse, ville vi opdage, at det, vi kalder „masse", i virkeligheden består af et umåleligt tomrum, hvori „himmellegemerne" („atomer, molekyler o.s.v.) svæver omkring med akkurat samme afstande, som vi finder i det store univers. — Omvendt ville universet — dersom vi var i stand til at opfatte det på en meget mindre skala — skabe en stofvirkning.

Alt dette er et spørgsmål om dimensioner + vor opfattelse af dem.

Vi ser heri et teoretisk bevis på enhedstankens rigtighed — den, der bygger på tanken om kosmos, ikke kaos — den, som opfatter universet som et harmonisk og styret alt.

Men hvad er det, der holder såvel elektronerne som planeterne i deres baner? Hvorfor flyver alt dette ikke ud til alle sider og opløser hele universet i et INTET?

Videnskaben har fortvivlet siden Newtons tid forsøgt at forklare dette fænomen ud fra „alt, hvad der kan måles og vejes". Men endnu er det ikke lykkedes den at give en tilfredsstillende forklaring. Den har set sig nødsaget til at indføre to ting: gravitation og æter. Tiltrækningen holder elektronerne og planeterne på plads i deres baner. Centrifugalkraften hindrer legemerne i at støde sammen. Gravitationen bliver overført gennem „æteren" og betegner en større masses indflydelse på de mindre masser. — Teorierne holder blot ikke rigtig stik. I alleseneste tid er der fremkommet ting, der tyder på, at gravitation er noget helt andet, end man hidtil har troet. Videnskaben selv er klar over, at gravitationsgåden endnu ikke er løst. Over hele verden bliver der i dag — mere end nogensinde — arbejdet heftigt på at løse tiltrækningens problemer. Der er allerede fremkommet teorier om, at der slet ikke er noget, som hedder tiltrækningskraft, men derimod noget der endnu betegnes som „universets tryk". — Tanken er naturligt opstået hos videnskaben på grund af rumskibenes enorme hastigheder og harsarderede flyvemåde samt deres ubesværede bevægelser ind og ud af jordatmosfæren. Det ubekendte X findes også i dette spørgsmål — og mange ting tyder på, at videnskaben bliver nødt til at vove sig uden for de kendte tre dimensioner med tiden som en fjerde for at finde forklaringen.

Holder teorien om en urkraft stik — videnskabens og filosofiens ældgamle drøm, som atter har fået et mægtigt opsving ved iagttagelse af rumskibenes lydløse flyvning og ved de velunderbyggede teorier om en „fri energi", — da vil vi stå på tærskelen til en af de største bekræftelser på den enhedstanke, alle universelle mennesker anerkender som en eksakt viden.

Indtil dato er der ikke fremkommet ting, der tyder på at kosmisk tænkning er inde på et galt spor. Tværtimod. Mennesker på andre kloder er det første og største bevis på enhedstankens rigtighed. „Men" — kan man hævde — „dette „bevis" har sin svaghed derved, at vi bliver nødt til at tro på de såkaldte kontakter. Videnskaben har jo endnu ikke sanktioneret". Det er rigtigt, at videnskaben som helhed ikke har sanktioneret — og at det sikkert vil vare længe endnu, inden den ortodoxe videnskab vil gøre det. Og dog ligger der netop i dag en avis på mit bord, hvori en fremragende russisk biolog hævder, at der findes 150.000 planeter med liv i vort

mælkevejssystem. Det er der ikke noget nyt i. Det nye — i alt fald set med videnskabelige øjne — findes deri, at han hævder, at udviklingen på disse planeter *må stå i forhold til planeternes udvikling* — og, at *planeternes liv nødvendigvis må ligne det, der er opstået på vor egen klode.*

Der findes altså videnskabsmænd — anerkendte og fremragende, som hylder enhedstanken — tanken om at udviklingen foregår ens overalt i universet. — For mig synes det, som om det smukt opbyggede materialistiske verdenssyn fra alle sider er ved at synke i grus — og at stadig flere og flere mennesker efterhånden bliver nødt til at erkende, at universet i k k e er opstået tilfældigt.

Foregår der en udvikling?

Spørgsmålet, om der foregår en udvikling, kan måske lyde fjollet i manges ører. Ethvert barn ved, at i urtiden løb menneskene rundt og knaldede hinanden oven i hovedet med køller. Man udhulede træstammer, der blev benyttet som både, og man klædte sig i skindet af de dyr, der blev nedlagt. — Så går tanken til moderne interkontinentale raketter, til atomdrevne u-både og jetfly, til perlon og terylene. Hvor kan nogen spørge, om der foregår en udvikling?

Så soleklart er det, at der foregår en ydre udvikling med mennesket, at det ikke kan undgå at falde enhver lige i øjnene. Men når jeg stiller spørgsmålet, om der i virkeligheden foregår en udvikling, så mener jeg en indre udvikling — og det spørgsmål er straks meget vanskeligere at svare på. Det kan give og har givet stof til års grublerier hos mange tænkende mennesker, — og mange ledte efter svaret ved at fordybe sig i menneskets historie, som dog ikke kan give svaret, fordi denne historie (med enkelte undtagelser) kun kan føres 6—7000 år tilbage, og i disse relativt få år er der ikke nogen særlig udvikling at spore. Dersom urmanden havde haft magt, som han havde agt, så havde han også raslet truende med atomvåbene akkurat som vi, — hvilket viser, at vi er mere i familie med ham, end vi måske bryder os om at indrømme.

Vi synes selv, vi er kønnere end urmennesket med sin foroverbøjede gang, sine grove lemmer og sin behårede krop og finder deri et bevis på menneskets udvikling, et bevis, der atter giver Darwin ret. (Vi får mindre og mindre lighed med vor fætter, aben). — Vor hjerne er ganske givet også bedre i stand til at udføre det arbejde, den er skabt til, hvilket vor geniale opfindersnille tydelig viser.

Men hvorledes mon det ligger, dersom vi skal måle efter de rent

menneskelige værdier? Vor kærlighed, vor omsorg, vort kammeratskab og loyalitet! Og hvorledes ligger det med vor etiske standard? Er den højere? Ja, og med vor åndelige habitus? Hvor mange mennesker formår og forstår at tænke? — Idag behøves det nemlig ikke. Man kan lade avisen og radioen tænke for sig. Stenaldermennesket var nødt til det.

Vi ville så gerne kunne svare klart på disse spørgsmål, men kan vi det? — Aldrig har de moderne mennesker mere lighed med aben, end når de stikker hovederne sammen og snadrer og sladrer om deres næste. Der er intet, der som sladder tyder på en lav åndelig ududvikling, og der er intet, der som sladder trives så vel i vore moderne, konforme samfund.

„Men oldtidens folk ofrede mennesker til deres guder", kan vi hævde og fryde os over, at det aldrig kunne falde os ind. (Vi nøjes med at gå i kirke juleaften). Men ofrer vi ikke hver dag flokke af mennesker på falske ideologiers altre? Blodige ofre, som er langt, langt grusommere end oldtidens, netop fordi det sker i en såkaldt „oplyst" tidsalder.

Der er i sandhed god grund til at spørge, om der i realiteten foregår en udvikling, — og om svaret i virkeligheden findes noget steds?

Ja, svaret findes — som så mange andre svar på vore spørgsmål — i vore venner fra rummet. De er beviset for, at der alligevel foregår en udvikling, som ganske vist strækker sig over så langt et tidsrum, at 6—7000 år er for lidt at måle fremgangen i, men en udvikling, der foregår i stadig voksende tempo, så snart mennesket er nået til et vist punkt. Udviklingen foregår både individuelt og kollektivt og hænger nøje sammen med menneskets øvrige skæbne på den klode, hvorpå det er født.

Udviklingstanken skal ikke forbindes med mennesket alene, men med alt, hvad der er skabt, d. v. s. hele universet. Hver klode må gennemløbe sin egen udviklingsbane. En klode „fornyer" sig af og til, og der sker forskydninger på dens overflade. Bjergene skrider, polerne flytter sig, — tæt jord sænkes nådigt i havet, og nye kontinenter dukker frem. Menneskets historie her på Jorden er naturligvis langt ældre end de 6—7000 år, men netop Jordens egen udvikling gør, at der af og til sker mægtige katastrofer, — og så længe mennesket ikke formår at føre sin kultur så langt frem, at det med videnskabens hjælp kan overleve disse naturkatastrofer, vil der stadig opstå civilisationer, som atter vil gå under, når Jorden har „vokseværk".

Således udvikler kloderne sig med alt, hvad der lever på dem, — langsomt til at begynde med, men derefter stadig hurtigere, indtil

kloden har nået sin blomstringstid, hvorefter den vil gå gradvis tilbage for til sidst at dø og opstå som en ny klode et andet sted i universet. — Menneskeheden på en klode vil have et udviklingstrin, der i det store og hele svarer til klodens. Så længe kloden er ung, vil menneskeheden på den også være ung, d. v. s. være lavt, åndeligt udviklet. — De yngste kloder er naturligvis de smukkeste, — derfor kan det vist ikke undre nogen — når man ser på Jordens mennesker — at vor klode siges at være den smukkeste i hele solsystemet.

Åndelig udvikling er noget, der foregår i det indre af mennesket. Fædre kan overgive deres erfaringer, deres viden, deres opdragelse til sønnerne. Men inde i hvert eneste menneske ligger der et urørligt centrum, hvor ingen udenforstående kan nå ind. — Man kan pege på problemerne, man kan søge at overføre sin tro, sin livsanskuelse og sine idealer på sine børn og andre mennesker. Men i sidste instans er det hvert enkelt menneske, der selv må tage stilling til alle disse åndelige problemer. Man kan knægte et menneskes legeme, ikke dets ånd. Der er noget, som bliver kaldt „åndelig forførelse“, men ingen kan forføre et andet menneske, hverken legemligt eller åndeligt, dersom ikke det menneske selv inderst inde vil det.

Vort følelsesliv er vort eget. Det er vort åndelige tabu, som ingen profane fingre kan berøre. Vi er helt selv herrer over, om vor ånd skal stagnere eller om den skal løfte sig op i stadig højere og højere regioner.

Men når der ikke kan overføres en åndelig udvikling fra det ene menneske til det andet, hvorledes kan en sådan udvikling da i det hele taget finde sted, således som rumfolkene jo er beviset på, at den virkelig gør?

Der findes kun eet svar på dette spørgsmål, det nemlig, at man udvikles gennem s i g s e l v, ikke gennem andre, og at *hvert eneste menneske er inde i en uendelig udviklingsperiode,* hvori tusind år virkelig er som een dag, fordi udviklingen ikke kan måles i korte åremål.

— For at lede mennesket frem ad denne åndelige udviklingsbane, foregår der gennem tiderne med visse mellemrum ting, der får mennesket til at standse op, og som tvinger det til dyb tænkning. Disse ting henhører ikke under hverdagen, men er noget ganske mærkeligt og uforklarligt. Jeg vil ikke fordybe mig i tidligere tiders „engle“ og „guder“ i relation til rumfolkene — det har mange andre gjort, — men jeg vil blot bemærke, at hver gang, der sker sådanne ting, som ligger langt uden for jordmenneskets hverdag, er der et vist antal, få eller mange, der pludselig får øjnene op. Andre

er endnu ikke modne til disse store sandheder — og de vil være at finde i spotternes flok — massen, der hånler af ting, den ikke forstår — og blandt alle de sløve, de ligeglade, de der endnu sover deres åndelige tornerosesøvn.

Den større forståelse, der kræves af alle udviklede mennesker i dag, — da folk af en så stor, åndelig modenhed, at vi næppe kan fatte den, gæster vor klode, — er den at få øjnene op for, at alt er inde under den samme udviklingens lov — at alt er eet og at vi alle selv kan bestemme, om vi vil være kortere eller længere tid om at gå det samme stykke vej. Mange findes der, som allerede har fået øjnene op for denne sandhed. For dem er rumfolkenes komme ikke noget unaturligt, men et led i en større sammenhæng og blot noget, der er inde under loven om universel broderskab. — Rumfolkenes liv er fremtidslivet for alle mennesker på Jorden. Det åndelige trin, hvorpå de står, skal vi også, om kortere eller længere tid, nå. Det ligger i hvert eneste menneskes magt at udvide sin åndelige forståelse og at løfte sin etiske standard. Og hvert eneste menneske må være i stand til at foretage den sindelagsændring hos sig selv, som vi så rask kræver af andre, for at freden kan holde sit indtog på Jorden, og menneskelivet få mindre mål af lidelse og smerte. Hvert eneste menneske må selv gøre *sin* del. Også du!

Intellektet og følelsen

Et menneskes åndelige liv består groft taget af to dele: intellektet og følelsen — eller med andre ord: af hjernen og hjertet. Dertil kommer det ubevidste og underbevidste, som dækker et langt større område, end vi selv ved af.

Hos de fleste mennesker ligger hjernen og hjertet i evig strid med hinanden. I det ene øjeblik går hjertet af med sejren, og i næste øjeblik sejrer hjernen eller det, vi kalder „den sunde fornuft".

Men der findes også mennesker, hos hvem den ene side af åndslivet er i bestandig overvægt, og som helt lader sig beherske af enten hjernen eller hjertet. Fælles for disse to helt forskellige katagorier er en udtalt egoisme, som springer enhver lige i øjnene. Ligegyldigt om hjernen eller hjertet fører det store ord, vil resultatet altså i sidste instans blive det, at menneskets verden helt vil dreje sig om egoet.

Alle kender vi vist et udpræget følelsesmenneske, som er fuldkommen hæmningsløst såvel i glæde som i sorg. Ustandseligt styrter et sådant menneske sig ud i alle tænkelige dumheder. „Sund fornuft"

kender det kun af navn, og det handler og taler uden at tænke. Selv er det meget sårbar, for ikke at sige hudløs på sjælen, men alligevel undser det sig ikke for at fyre ondskabsfuldheder af ved hver given lejlighed. Hidsig, lunefuldt og impulsivt, som det er, har det noget upålideligt i karakteren. Man stoler ikke på et sådant menneske, og man k a n heller ikke stole på det. Det er ubestandigt som aprilsvejr og dets meninger er de samme, som dens det i øjeblikket taler med. Sladder er hverdagskost for det, — og det fryder sig, når det går medmennesker ilde. Dog kan et sådant menneske overraske ved pludselig at udvise en udtalt medmenneskelig varme og forståelse. Man kan som i et glimt fatte, hvad det menneske kunne være blevet til og kunne have nået, dersom det ikke havde glemt, hvad Vorherre havde givet det forstanden til. — Men da et sådant menneskes tilværelse for størstedelen drejer sig om sig selv, skabes en åndelig stagnation og udpræget infantilitet.

Følelsesmenneskets diametrale modsætning finder vi i den kolde, intelligensprægede type. Modsat følelsesmennesket formår hjernemennesket at aftvinge sine omgivelser respekt. Mens følelsesmenneskte er genstand for dets medmenneskers mere eller mindre udtalte foragt, vover ingen at foragte den forretningsmand, der benytter sin medfødte, skarpe hjerne til at udtænke midler, hvorved han kan tromle mindre hjernemæssig veludstyrede skabninger ned og køre deres eksistens i sænk. Man konstaterer, at en sådan mand er en ren djævel, men i selve bemærkningen ligger en god portion beundring — og også misundelse — gemt. En anden type på hjernemennesket finder vi i matematikeren, — det intelligente, men ensporede fagmenneske.

Begge typer formår undertiden at drive det meget vidt. Da de ikke hæmmes af et generende følelsesliv, tramper de hensynløst fremad, — og ved flittig brug af albuerne kan de nå til en høj social position. — Men der er meget koldt på tinderne — og ensomt.

Vi lever i en tid, der ligger på maven for intelligensen — og de intellektuelle omfattes med en interesse, der grænser til forkælelse, som let kan blive til selvforkælelse. Hvad er „the beat generation“ andet end en flok forkælede gymnasiaster, som burde lære at finde deres plads i samfundet i stedet for at sløse tiden væk med øldrikkeri og cigaretrygning og være „interessante“ og udsende såkaldte digterværker, som ingen almindelige mennesker kan se hverken hoved, hale eller skønhed i? Lad os komme bort fra denne forvildede tilbedelse af den intellektuelle, hvadenten han manifesterer sig som forretningsmand, videnskabsmand eller kunstner! Det, der tilbedes,

Fortsættes.

Læserforum

Under LÆSERFORUM har Per Borgaard skrevet om vi unge og vore chancer i livet og tilværelsen.

Per er lidt pessimist, (hvilket han såmænd også har grund til), men den frygt, han taler om blandt os unge, ja, den er der nok, men ikke bevidst.

Vi går ikke rundt og tænker på, at *det* og *det* har fremtiden at bringe, og at vi intet har at leve for. Lige så lidt som vore forfædre tænkte på, at deres horisont var snæver, og at deres verden var begrænset til byen 5 km borte, lige så lidt tænkte de på, at deres fremtid var død; for det var den jo. Deres tanker kunne kun nå så langt — og var der andet for dem end sult, sygdom, slaveri og usselhed? Men menneskene gik løs på problemerne på samme måde, som vi gør det i dag.

Det er vigtigt, at vore tanker i dag har flere ting at beskæftige sig med. Det er sandt, at tanken om det store intet, vi kan bringe os selv med tilintetgørende midler, er til, men da tanker er det primære af alt, kan vi ved at beskæftige os så lidt som muligt med det, vi ikke ønsker skal ske, gavne sagen mere, end vi umiddelbart forstår.

Hvad kan vore tanker beskæftige sig med, som vi ikke kan få eller opnå, hvis viljen er til det? Intet. Derfor er det af afgørende betydning, at vi kun eksercerer med de tanker, som vi ønsker skal vinde løbet.

Per skriver også, at vi ved at have fulgt det gamle bud „Du skal elske din næste som dig selv" ville have fået verden til at se anderledes ud. Det ville vi ganske givet. Men vi kan lige så lidt sige disse ord til mennesker, når de ikke ved, hvad de betyder, som vi kan bede et barn om at hente „den røde farve", når barnet endnu ikke har lært, hvad rødt er.

Endvidere nævner Per det sprog, der bliver talt i kirkerne, og som

folk ikke forstår. Det minder mig om en dansk sang, hvori der står „ordet blev tilbage, men ikke ordets brug“.

Per, du skriver, at vi står helt alene tilbage med vort ufuldkomne selv og uden noget at tro på. Det, at vi har os selv, er jo i sig selv noget fuldkomment. Er vi ikke et billede af noget sådant? At så de fleste ting og tanker, vi beskæftiger os med, ikke er tilsvarende, beviser jo bare vor mangelfulde forståelse af de sande værdier.

Vi er i stand til at gøre absolut a l t, både godt og dårligt. Vi er i stand til at skabe en verden i vore *tanker,* hvor livet udfolder sig i harmoni. At vi laver vor verden modsat er jo blot et bevis på, at det er vore *handlinger,* der er ufuldkomne. Dersom mennesket selv var ufuldkomment, kunne vi ikke skabe noget, der var fuldkomment; men det kan vi jo. Vi kan drømme om det, tænke på det og se det for os, men vi ved ikke, hvilken skuffe, det ligger i.

Hvordan kan vi da finde dette værdifulde, når både vi og vore forfædre for det meste har beskæftiget os med noget helt andet?

Det er meget svært, men den visdom, vi får fra vore „besøgende“, er en god start. Selv om vi kun forstår en smule af det perspektiv, der ligger gemt deri, kan vi alligevel begynde at lukke nogle af de skuffer op, der har været låset så længe.

Vi trænger til noget at tro på, siger vi, men når vi har livet og os selv, så har vi a l t.

Når barnet lærer, hvorledes rødt ser ud, kan det lettere finde „den røde farve“. — Forhåbentlig vil dette være med til at fostre nye tanker.

Venlig hilsen.

Kai Neumann.

EFTERTRYK FORBUDT — OGSAA I UDDRAG

Rounborg Tryk-Skive